

[Pia Kjærsgaard]

der er bremsset op for ethvert fornuftigt forsøg på at få tingene til at give overskud. I denne samling har regeringen således kun opnået et 2 pct.s forlig med sin samarbejdspartner, og det må siges at være et magert resultat, hvor det mest konkrete ved forliget er nye alvorlige indkomstskatteforhøjelser. Hvis det skal være regeringens vej til at få skatetrykket og statens underskud bragt ned – og det er der jo meget der tyder på – kan jeg roligt sige til statsministeren, at han er på galt spor.

Regeringen har flere gange udtalt, at man ønskede at sanere de mange tusinde cirkulærer, der er udsendt i den sidste regeringsperiode. Noget er der ryddet op i, men trods nemmere administration er antallet af offentligt ansatte ikke reduceret. Tværtimod er antallet af offentligt ansatte steget i regeringens tid med mange tusinde. Og når regeringen har udtalt, at man ønsker nulvækst inden for det offentlige, kan vi frygte, at regeringen mener, at det nuværende antal offentligt ansatte er et rimeligt antal.

Skatteministeren udtalte på et tidspunkt, at der nu ikke var så mange, der behøvede at sende selvangivelse ind, fordi alle tallene er registreret i det offentlige EDB-anlæg, men det betyder ikke besparelser på antallet af de offentligt ansatte, nej, så flytter man bare deres opgaver, så de i stedet for kan kontrollere erhvervsfolks selvangivelser.

Fremskridtspartiet er ikke enig med regeringen i, at en nulvækst inden for det offentlige er tilstrækkelig. Vi mener fortsat, at der sidder en god portion mennesker i bureaukratiet, der er ganske overflødige.

CDs formand, hr. Erhard Jakobsen, er jo førstemand i et af regeringspartierne, og i den egenskab førte han sig stærkt frem for nylig som bilejernes virkelige beskytter, da skatteministeren varslede en ændring i befordringsfradraget. Store ord og mange armbevægelser, en del presse, hvorefter hr. Erhard Jakobsen meget, meget stille accepterede skatteministerens forslag uden at få rettet et komma. Det, der skulle være en hvid kanin, blev til et ægte illusionsnummer.

Illusionerne er fortsat med hr. Erhard Jakobsens udsalg af CDs huspolitik, og snart er der vel kun kulturpolitikken tilbage hos CD. Her går det til gengæld godt. Millionerne ruller til levende teater, museer, og hvad ved jeg. Kulturministeren mener, at vi virkelig

skal have kultur i nedgangstider, og med socialdemokratisk og radikal støtte er det nok ikke de sidste millioner, vi har set rulle til offentlig kultur.

Der er ikke noget at sige til, at vi har fået rekord i skatetryk med den politik, der føres. Regeringen skal bare fortsætte lidt endnu, så er den på sporet, hvor man kan køre videre med en ny VKR-fiasko. Statsministeren er nok ikke så optimistisk i sine udtalelser som tidligere, og det er forståeligt, for regeringen har ikke kunnet leve op til de optimistiske toner, man slog an i 1982. Regeringen er på vej, men det er desværre den gale.

Lenger (VS):

Den mest rørende situation under HT-konflikten opstod, da regeringen udtalte sin omsorg for de syge på rigshospitalet. Denne omsorg er rørende, for det blev dagen, den dag i 1984, den eneste dag, hvor denne regering overhovedet viste nogen som helst omsorg for hospitalerne. Nedskæringerne af bloktilskuddene, forringelserne i den kommunale økonomi, som er sket i det sidste par år uagtet de fine bemærkninger om fordele ved det såkaldte økonomiske opsving, har på hospitalsområdet mere end på noget som helst andet område resulteret i forringelser, dårlig behandling, personalemangel og skandaløse forhold med lange ventetider og mennesker, der ligger på hospitalsgangene. Der er i dag dårligere forhold på hospitalerne, end der var for bare få år siden, og især er det Københavns kommune, der er hårdt ramt.

Den 1. januar 1984 skete der f.eks. det på Københavns kommunehospital, at der blev 10 pct. mindre personale, samtidig med at patientindtaget blev øget tilsvarende. Det er ikke noget tilfælde, at det netop er på de københavnske hospitaler, at uroen fortsætter.

Ud fra en helt umiddelbar betragtning kunne man selvfølgelig godt sige, at det var tankeløshed og ansvarsløshed hos det aktionerende personale, og det giver da i det mindste regeringspartierne lejlighed til blot én enkelt gang at lufte en vis omsorg for hospitalpatienternes ve og vel. Men det er jo netop i kraft af, at denne omsorg fra regeringens side er så enkeltstående og så sjælden, at vi har disse konflikter, og de vil fortsætte, hvis ikke Københavns kommune får økono-